

גמ"ר (נצרת) 813-01-14 - מדינת ישראל נ' מוחמד פלאח

גמ"ר (נצרת) 813-01-14 - מדינת ישראל נ' מוחמד פלאחשלוש נצרת

גמ"ר (נצרת) 813-01-14

בפ"ת (נצרת) 814-01-14

מדינת ישראל

נגד

מוחמד פלאח

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בנצרת

[12.05.2015]

בפני כב' השופט אלכס אחר

מטעם המאשימה - עו"ד סופי גרניט

מטעם הנאשם - בעצמו ועו"ד לידאווי

החלטה

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכך שביום 3.10.13, סמוך לשעה 20:00, החנה את רכבו, רכב משא פתוח מסוג טויוטה מ.ר. 76-506-63, אליו היה מחובר גרור, בחצר הכניסה לבית של קרובי משפחתו בכפר רמת אל הייב. במעשיו, נהג הנאשם ברשלנות ובקלות ראש, בכך ששילב את רכבו להילוך סרק ולא משך את בלם היד עד סופו, עזב את הרכב ללא השגחה ולא נקט אמצעי זהירות כלשהו הנדרש כדי להבטיח שהרכב לא יזוז ולא ינוע בהעדר נהג. למרבה הצער, באותה העת, שהה בחצר הכניסה לבית, פעוט יליד 11.1.2012, אשר זחל מאחורי רכב הנאשם וכתוצאה מתהנהגותו הרשלנית של הנאשם, הדרדר הרכב לאחור, פגע בפעוט וגלגל אחורי ימני של הרכב, אשר כאמור הדרדר, עלה על הפעוט וכתוצאה מנסיבות אלו, מצא הפעוט את מותו.

כאמור, הנאשם הורשע על פי הודאתו בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום כפי שהדבר בא לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון מיום 29.1.15, (לאחר שתחילה כפר במיוחס לו כפי שהדבר מצא את ביטוי בפרוטוקול הדיון מיום 19.6.14). הנאשם הורשע בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בצירוף סעיפים 60 ו-40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשח"א 1961. נהיגה בקלות ראש גרמה לנזק לאדם ולרכוש, עבירה לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה. רכב שנשאר בלי השגחה, עבירה לפי תקנות 74(א) ו-74(ב) לתקנות התעבורה בנסיבות סעיף 68 לפקודת התעבורה.

ביום 29.1.15, הודיעו הצדדים לבית המשפט כי גובש ביניהם הסדר טיעון לפיו, הנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה בכל העבירות והעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, יורשע ובטרם יטענו הצדדים לעונש, יופנה עניינו של הנאשם אל הממונה על עבודות השירות על מנת שתבחן התאמתו לריצוי עונש מאסר של 6 חודשים בעבודות שירות. באשר ליתר רכיבי הענישה: פסילה בפועל, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס, הסכימו הצדדים כי הטיעון יהא פתוח.

למען השלמת התמונה אציין, כי במועד הצגת הסדר הטיעון והרשעת הנאשם, התייצבה אמו של המנוח וביקשה לשאת בפני בית המשפט את דבריה, כפי שאלו באו לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון מיום 29.1.15, עמ' 10 שורות 15-3: "הגב' פידה פלאח לאחר שהוזהרה כדין על חובתה לומר את האמת מעידה בפני בית המשפט: משיבה לשאלות ב"כ הנאשם:

(הערת בית המשפט: העדה מעידה בשפה הערבית ועדותה מתורגמת לעברית באמצעות ב"כ הנאשם) ש. בשביל מה את הגעת עכשיו לכאן?

ת. אני רוצה לבקש מכב' בית המשפט שיעזור לנאשם כי מה שקרה זה לא בכוונה ואנחנו סלחנו לו ואנחנו אוהבים אותו מאוד, הנאשם אדם טוב והוא עזר לנו. אני מבקשת ממך שתשפוט אותו כמה שפחות כי יש לו גם משפחה וגם ילדים, כמה שקשה לי באובדן הילד שלי קשה לי עוד יותר לראות את הילדים שלו לא יכולים לצאת בגלל שהוא לא יכול לנהוג. ש. כמה ילדים יש לכם היום?

ת. שלושה ילדים, שני בנים ובת. אחרי האסון נולד ילד שקראנו לו בשם של הנאשם כי אנחנו אוהבים את הנאשם, הוא אח של בעלי. "

ביום 30.4.15, נשמעו הטיעונים לעונש, כאשר לתיק בית המשפט הוגשה חוו"ד מטעם הממונה על עבודות השירות ממנה עולה, כי הנאשם נמצא מתאים לריצוי עונש המאסר של 6 חודשים בעבודות שירות.

ב"כ המאשימה, עתרה בטיעוניה לעונש לאימוץ הסדר הטיעון ביחס להטלת עונש המאסר למשך 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות. ברוב הגינותה ורגישותה, ציינה ב"כ המאשימה, את הנסיבות והסיבות יוצאות הדופן שהביאו את המאשימה לגיבוש הסדר טיעון שבצדו רף ענישה נמוך מהמקובל ביחס לעבירה של גרימת מוות ברשלנות הנובעת מתאונה קטלנית. זהות המנוח וקרבתו המשפחתית אל הנאשם שהינו למעשה, דודו, בצירוף עמדת משפחת המנוח, היוו נדבך משמעותי ומהותי בגיבוש רמת הענישה על ידי המאשימה. כמו כן, נטען, כי בנסיבות מקרה זה, אבחנה המאשימה את מידת רשלנותו של הנאשם ביחס למקרים אחרים בהם נגרם מוות של אדם כתוצאה מנסיעה לאחור של רכב הנהוג בידי נהג אל מול המקרה שלפנינו על פי נסיבותיו.

באשר ליתר רכיבי הענישה, עתרה המאשימה להטלת פסילה בפועל כאשר מתחם הענישה לרכיב זה נע בין 10 שנות פסילה לבין 15 שנות פסילה בפועל. לעמדת המאשימה עונש הפסילה צריך לשקף את התוצאה הקשה של האירוע וכן את מידת רשלנותו של הנאשם תוך הפנייה לגיליון הרשעותיו ממנו עולה כי הנאשם נוהג משנת 1995 ולחובתו 28 הרשעות קודמות בהן מעורבות בתאונות דרכים משנת 2004. בתוך מתחם הענישה ביחס לתקופת הפסילה, טענה המאשימה כי עונש הפסילה ההולם צריך להיות קרוב יותר לרף התחתון של המתחם.

ב"כ הנאשם, עתר אף הוא לאימוץ הסדר הטיעון ביחס לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. באשר ליתר רכיבי הענישה, הציג ב"כ הנאשם אסמכתאות מהן עולה, כי מתחם הענישה ביחס לתקופת הפסילה אמור להיות מופחת מזה אשר הוצג על ידי המאשימה וכפי שהדבר בא לידי ביטוי בגזרי הדין שהוצגו מטעמו, היינו 24 חודשים בלבד. ב"כ הצדדים, הותירו לשיקול דעתו של בית השפט את קביעת רף הענישה אשר צופה פני עתיד, הן ביחס לעונש המאסר המותנה והן ביחס לעונש הפסילה המותנה וכן אף גם את גובה הקנס.

בהלכות של בית המשפט העליון, נקבע כי ישנה חשיבות רבה בכיבוד הסדרי טיעון אשר נערכים על ידי הצדדים ובית המשפט אשר בוחן את סבירותו של הסדר הטיעון המוצג לפניו, בוחן בין היתר גם את שיקולי התביעה בגיבוש החלטתה ביחס להסדר הטיעון המוצג והנדון במקרה הקונקרטי המובא בפניו. כמו כן, נקבע כי סטייה מהסדר הטיעון תעשה במקרים חריגים ונדירים בלבד, (לעניין זה ראו ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל מיום 25.12.02 (פורסם באתר נבו), ע"פ 3068/10 פלונית נ' מדינת ישראל מיום 1.11.10 (פורסם באתר נבו) ע"פ 7757/11 פלוני נ' מדינת ישראל מיום 13.2.13, לרבות ההפניות לע"פ 2871/07 חייא נ' מדינת ישראל וע"פ 3836/08 ורטיק נ' מדינת ישראל (פורסם באתר נבו)).

בענייננו, נוכחתי כי הסדר הטיעון אשר גובש בין הצדדים ביחס לרכיב המאסר בפועל, אשר כאמור, הוסכם שירוצה בעבודת שירות, הינו סביר ומידתי ביחס לנסיבות הייחודיות של הצדדים אשר מצאו את עצמם מעורבים, בעל כורחם ולרוע מזלם הרב, באירוע קטלני מושא כתב אישום זה.

סבורני, כי המאשימה פעלה, בנסיבות עניין זה, ברגישות רבה תוך התחשבות בעמדת משפחת המנוח, כפי שזו בא לידי ביטוי באמצעות אמו אשר ציינה, כי היא מתמודדת עם קושי כפול, האחד, אובדן ילדה והשני, קיום שיגרה יומית כאשר לנגד עיניה נראים ילדיו של הנאשם שאינם יכולים לתפקד כראוי עקב גרימת מותו של הפעוט בידי אביהם. כמו כן, ציינה האם כי לאחר האסון היא הרתה ונולד לה בן אשר נקרא על שמו של הנאשם שהינו, כאמור, אחיו של בעלה. אין חולק שנסיבות אלו הן נסיבות יוצאות דופן וסבורני כי טוב עשתה המאשימה, עת מצאה לנכון להסכים לסטות ממדיניות הענישה הנהוגה ולעתור לריצוי עונש המאסר בין 6 החודשים בעבודות שירות. אין בעמדה זו, לטעמי, כדי לפגוע באינטרס הציבורי ובעקרון ההלימה המעוגן במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין.

על כן, מצאתי לנכון, בנסיבות עניין ייחודי זה, לאמץ את הסדר הטיעון אשר גובש בין הצדדים ביחס לריצוי המאסר בן 6 החודשים בעבודות שירות.

הנאשם, כאמור, הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לקח אחריו מלאה על מעשיו, טען בפני בית המשפט ברגישות רבה כי האירוע השפיע באופן קשה עליו. הפעוט המנוח גדל עם ילדיו וכהגדרתו מדובר "בחתיכה מגופו". הנאשם בן 37, אב לקטינים, רישיון הנהיגה משמש אותו לצורך פרנסתו לפרנסת התא המשפחתי. הנאשם נהג משנת 1995 לחובתו 28 הרשעות, האחרונה בהן משנת 12' היינו עובר למועד ביצוע העבירות מושא כתב אישום זה. עיון בגליון ההרשעות אשר הוגש וסומן ת/1, מגלה כי הרשעותיו האחרונות הן כולן מסוג ברירת משפט כאשר הרשעתו האחרונה שאינה מסוג ברירת משפט הייתה בשנת 2004. אין ספק כי הנאשם אינו עומד בהגדרה של נהג בעל דפוסי נהיגה עברייניים, רצידיוויסטים, שיש בהם כדי לסכן את משתמשי הדרך ונראה כי הנאשם אכן עושה ככל שביכולתו על מנת לשמור שלא לאבד את רישיון נהיגתו המהווה מקור לפרנסתו.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מחומרת העבירות בהן הודה והורשע הנאשם מושא כתב אישום זה, ועל כן, בנסיבות העניין אני קובע כי מתחם הענישה הרלוונטי ביחס לתקופת הפסילה אשר תוטל על הנאשם נע בין 6 ל- 12 שנים.

אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל, ובהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמו של הנאשם, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מטיל על הנאשם מאסר בפועל למשך 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות בעמותת מעון כפר כנא בהיקף של 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה לכל יום. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 18.8.15 שעה 8:00 במשרד הממונה על עבודות השירות ברחוב הציונות 14 טבריה וזאת לצורך קליטתו.
2. הנני גוזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים שלא יעבור בתוך 3 שנים על עבירות של נהיגה בזמן פסילה או גרימת מוות בנהיגה רשלנית.
3. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 שנים בפועל בניכוי 3 חודשים. הפסילה תחושב מיום 23.1.14, לאחר ניכוי שלושת החודשים האמורים לעיל, שכן זה המועד בו נפסל הנאשם לנגד תום ההליכים במסגרת תיק זה.
4. אני פוסל את הנאשם מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
5. אני מטיל על הנאשם קנס בסך של 2,500 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 90 ימים מהיום.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבל שוברי תשלום.

ניתנה והודעה היום כ"ג אייר תשע"ה, 12/05/2015 במעמד הנוכחים.